

میلعلو وه

نآهې دنېياپو قو د خانشتېمها

تواضقه رد نآرقې دېحوت رايعم هېت شگزابو هديقه ليمحتزا زيهر پموزل

تانايد

ي نار هط ي نيسدن سحمدحم ديسد جاد الله تيا
ه رساللس دق

مِجْرَلَا نَطِيْشَلَا نَمَلَلُا ذُو عَا
 مِجْرَلَا نَمَحْرَلَا اللهُ مَسْب
 دَمَحْم مَسَاقَلَا يَأْتِيْبِنَا وَ اَنْدِيْسِيْ لَعُ اللهُ يَلْصُو
 نِيْر هَاظَلَا يَتِيْبِيْ لَهَا يَلْعُو
 نِيْعَمَجَا مَهْنَادَا يَلْعُو تَعْلَلَا وَ

دشد هاوخ طيرفت و طارفا به رجنم، دياقع ليمحت

!تسا ماوع يارب لئاسم نيا؛ [ميشاب ماوع] لثم ي تسيا بنر گيد هك ام ...

همه اهنيا؟! ديهدي مسمخ دوخيدهچ يارب! اهدرم ي اا: «تفگي متشاد دوبرنم ي لااب ي دنوخا
 »! ديرا نكب [ناتدوخ] بيچرد ار اهل وپ! دناهدروآرد اهل [دنوخا] نيا [ار اهفر دنيا]؛ تسا دوخيدهش
 [اجنا] اهت لا نزا يكي دوبرت حاران؛ دنار يي دراد ار همه و دوشي م رجا دراد اهنان ديد م ه زمانش يي
 ي لو! مينكش راکهچ مينادي م ام، ديويگن يسد ماما زارگا! اقا جاح: «تفگي متشاد حاران اقا نيا ديد، دوبر
 [اما]، دنولج ي داو نارد اهنأ لااح» [!دينكل ح] ار هئئسم ديورب م ه ا بناتدوخ ديويگن اهفر دنيا زارگا
 ! درك رانگا و ماوع به ديابنر گيد هك ار اهزيچ نيا

تسا طلاغ تيفيكن نيا به؛ تسين هك دياقع ليمحت و مدنوك ي روتاكيد شور كي ام هئئسم و شور
 [اما] ديشاب هتشداد ي اهديقه رفد كي به تسا نكمم امشد. دراد ار ش دوخ هديقع ش دوخ ي ارب ي سكره و
 نكمم امشد. ديشاب هتشداد ي رگيد تجد و ا و ديشاب هتشداد ي تجدناتدوخ ي ارب امشد؛ ديشاب هتشدادنر گيد ي سك
 [ار اهزيچ نيا] صخشنأ و دينك ت واضق ناتدوخ ي اهدديد نأ ساسار ب، ديشاب هديد [ار] ي اهزيچتسا
 تسه اجهمه هك تسا ي اهزيچ اهنيا «!دينكي مابنشا امشد»: ديويگي م ش دوخ هديقدن ساسار ب [و] هديدن
 لئاسم عافخا و طيرفت م ه و، دياي م دوجوه ي و لغ و طارفا م ه، هيضق نيا زا و

تساهنا هديقع ليمحت شور هجيت، ي نار هط هملع به ن ابوسنم ي خرب ي سايس فارحنا

مينكل م [مابنشا] ي نايم ن امه به ميتساوخي م م ه ام رگا. دوبر ساسا نيمه ربل وازا م ه ام هئئسم
 هك دينبيي م ديراد امشن لا! [دوبر ت وافتن م نامتيعضو هك] مينكت عاطا دسري م روتسد لااب ز ا مچره و
 لئاسم نيغلبم [ي نار هط هملع] اقا مو حرم ن ادرگاش هك هديسر ي ياچ به راک! هديسر اجك به راک الله دمحب
 ! هداقنا نيمز به دينگ تفه ز م ه ش اي ياوسر ت شتر گيد! دنوشي م ي دارفا هچ ي سايس

اينهارا ما از اول پيش بيني مي كرديم. وقتي كه يك حرف، بدون حساب زده بشود، كار به اينجاها
 هم خواهد رسيد. لذا از اول مي گفتم: «[براي] هر چه مي گوييد بايد دليل بياوريد! نمي شود [كه] ظاهر
 و باطن دوتا باشد؛ بايد دليل بياوريد!» به ما مي گفتند: «نه، شما بايد [ظاهر و باطن را] دوتا كنيد؛ در
 باطن يك جور باشيد، در ظاهر يك جور ديگر!» گفتم: «من اين طور نيستم؛ هر چه مي خواهد بشود!»
 اين مسئله [است].

دومن عافد سومان ز ا دياب و تسا سومان ز ا عافد، بتكم ز ا عافد

عافد ش سومان ز ا دياب ناسنا و تسام سومان بتكم نيا [هك] مينكي م ساسحا فرطن آزا ام و
 ؟! م نكذ تبحص دنتن م لااح هك دياهدرك تبحص م ه دنك امشد «!دنكي م تبحص دنت ي نلاق»: دنويگي م دنك
 [نافر ع ناگرزب و] دارفا به دنراد ناشبانك رد [احيرصد] فاصفاصن اياقا؟! ديدن فر دم ه دنك ي تح
 روطچ «!تاظحلام! تاظحلام»: [دنويگي م]! دماينرد ش يادصرفد كي، دننكي م بس و دذهدي م ش حف
 اجنا روطچ؟! بتساصر پك لافا تفه رگيد، «تسوربا تمشچ ي لااب» ميبويگن هعفد كي ام رگا [هك] دش
 ! منزي م فرد دنت هذب، ن زب فرد دنك امشد؟! تسين ت اظحلام

ردقن آ و دوری می نزنه نپس ی ا ههتسد رد [و] دتقای م هار نهزربا پ ش دوخ هک ی یاقآ [ن] ی تقو [ای] دیاب همه، دربی م راک هب افرعو و امکد هب تبسن ار ظافلا نیرتحیقو [و] دروآی مرد دادیبوداد ربنم ی لااب و نیرتحیقو ش باتک رد اقا ن آ [ی تقو] ای؟! دنراوید رگم!؟ دننک ماگذت وافتی ب، ریبیرید و وطنیمه دننیشنب [للاعف هنافساتم] بخ؟! درک راکهچ دیاب مرخ لااب، دربی م راک هب ناگرزب هب تبسن ار تارابع نیرتکیکر دناهدش هفخ همه هک

یریگت هج، ق باسد نامز نامر رد ی تدتسه مدای ن م و هدوب مه ق باسد زا هک تسای اهلسم نیا ی بلاطم ساسا رب میدرکی م ساسدا، میدیدی م [ی نارهط هملع] اقا موحرم ی اهت بحصد رد ام هک ی یاه دننک نشور ار لئاسم و ماهقا دنتساوخی م. دسری م ناشعمسد هب هک تسای

تسا فسأت ی اج] ام ی ار ب ی لیخ اعقاو ی نعید! دننکی م هرخسم [ار ناشیا] و دناهنشوند باتک ن لاا
 1) هتسحاً ن و عبتی ل و قلاً ن و عمتسین یذلاً، دایع ر شنبف غیلبت و مدعو تیرد غیلبت ی عدم هک ی اهزود [هک
 2) للهأ لا اذبعذ لا ا مکنیو اننیو اوسه ملک ی لا اولاعت ب تکلاً ل هأی ل ق ایاست، [این گونه عمل کند].

دوب ل باقتسا و ر دص هعسد، تاهبش لابق رد همنأ شور

بلاطم و لئاسم ز ل باقتسا و ر دص هعسد، ر دص حرشده م همنأ هریسو و شور. تسام بتکم نیا دوشی م هتخادرپ لئاسم هب یرگید ی هاشور اب هک منیبی م ام تقون آ؛ دوب تیفیک نیا هب

ات، دندرک حرطم ی داحلا تاهبش ی دارفا [و] دما شید، شید لاس هسود هک ی امیضق نیمه رد مک شای ملاء هبنج ای [هچرگ]؛ دننرب فرد دنتساوتی مذ دارفا، تشاد ی ملاء هبنج بلطم [نیا] هک ی تقو ی عامتجا و ی ساسدا ی ا ههبنج هب [و] دشج راخی ملاء هبنج ز اهلسم هک نیمه اما. دوب هشدخ دروم ای، دوب! دش و ع اهلسم هعقدکی لاصا، دیسر ی ساید و

، [دیوگی م ار] نیا تایا: بل یلد نیا هب، تسای طاع فرد نیا اقا» هک دوب نیا تبحص هک ی تقو ات نیا: درکی م ی ط ار ش دوخ [ی دع] ل اور اهلسم، « [دیوگی م ار] نیا لقع [و دیوگی م ار] نیا تاپاور زا ی کی هک] تفر [ی یاجنا هب] میضق هعقدکی ی تقو ی لو؛ دندادی م باوج مه هب [و] تفگی م ن آ، تفگی م مربی م نید ز ا مراد ن م: تفگ [ی رگید و] « [دیربی م نید ز ا ار اهن اوچ نید دیراد امش]: تفگ ن یفرط و ی ساسدا نابرج کی هب ش دوخ ی ملاء ی ارجم ن آ زا ثحب هعقدکی!؟ یربی م نید ز ا یراد و ت ای! دندیشک ریشمشد رگیدمه ی ار پ رگید، دارفا [و] تشگر ب ی ساید

ن! باباید ب دز لو ن آ ز ل اصا!» [تسا] هنافیوصتار کفت ز ا ی شان همه اهنیا: [تفگ] هک اقا ن آ ای! دندرک هچ ای دندرک زمرت دعب و دندما ار هار رادقم کی [هک] هقیق [هب ت محر دص] مه زاب

ما در جواب او هیچ نگفتیم؛ نه گفتیم: «دین مردم را داری از بین می بری»، نه گفتیم: «اخلاق [را از بین بردی]». [فقط گفتیم:] «آقا این حرف [شما]، این هم جوابش!» حرفی [دیگر] نزدیم. [حتی در] بعضی جاها دیدید که تأیید هم کردیم؛ گفتیم: «این [حرف شما] درست است، آن [جوابی که به حرف شما داده شده] غلط است!» غلط جواب دادند دیگر! غلط، غلط است؛ حالا عمامه داشته باشد یا نداشته باشد، به من چه مربوط است؟!

میتفگ هز، «ی درک هار مگ ار مدرم ی اهن اوچ»: میتفگ هز، «ی در ب نید ز ا ار مدرم نید»: میتفگ هز قد یراد»: میتفگ هز، «ی نکمی م هافتسا عوس یراد»: میتفگ هز، «ی در ب نید ز ا ار مدرم تادافتعا همه» و میدرک ار نامتبحص. میتفگند ی اهلسم چیه و میدزن ا هف فرد نیا ز ا کیچیه؛ «ی نکمی م ی لاخ ار تاد ی زیچ نیا و» تسای ز راک رد ی شریذپ دیای م رظن هب هک روظن آ»: میتفگ مه دعب هتبلأ. میدز ار نامفرد و [وا طسوت] ندرک بارخ ار مدرم نید [ی اعدا] و نداد ش حف هب یراک و تسای ن م ساسدا هک تسای درادن اهنیا

181 هأیا، رمز هروس
 642 هأیا، ن ار معل هروس

این روش، روش خوبی نیست که انسان بیخود و بی‌جهت [به کسی تهمت بزند].

ی‌هلا تی لولوق و لعف تيجد تاهبش هب ی نارهط الله تیا خساپ

این مطلبی که ما در صحبت‌های اخیرمان به آن پرداختیم، قضیه‌ای بوده که حتی مربوط به سالهای پیش بوده. از سال‌های پیش بزرگان در کتبشان مطالبی را می‌گفتند که طبعاً جای سؤال بود و [شبهاتی] پیش می‌آمد و از ما سؤال می‌کردند که این مطلب چیست که شما می‌گویید: «من آقای انصاری [همدانی] را در حد پیغمبر می‌دانم»؟ حالا ما یک تصویری از یک پیغمبر داریم که آن تصور اصلاً ما را [به اشتباه می‌اندازد].

دنداد هناماوع ی روصتی هلا عایلوا ماقم زا، مدعلها زا ی خربی تد

بنده یک وقتی به مناسبتی منزل یکی از آقایان معروف طهران بودم که فوت کرده است. مجلسی بود [که] تقریباً ده‌پانزده تا از ائمه جماعات طهران هم حضور داشتند. منزلشان در همان خیابان‌های پایین [شهر طهران بود]. آن شخصی که خودش صاحب منزل بود، یک شخص خیلی معروف و مشهور به فضل بود و خیلی هم نطق بود. صحبت این شد که یک شخصی - که او هم فوت کرده و از شاگردان مرحوم آقا [علامه طهرانی] بوده - گفته بوده: «حضرت رقیه مقامی دارد که از انبیا هم بالاتر است.» یا اینکه مثلاً: «انبیا باید دست شفاعتشان را به سوی حضرت رقیه دراز کنند.» حالا من در عبارت شک دارم [که] این بوده یا آن بوده. یا [مضمون حرفش این بود که حضرت رقیه از انبیا] بالاتر است یا باید [انبیا به حضرت رقیه] توسل کنند.

هقیق ترصد ماگیاج هرابرد مدعلها زا ی خرب دودحم تفرعم

کدیاب نانچ «!؟ دوشی م روطچ رخا»: هک دندوب هتفشاری لیخ هیضق نیا زا، نایفارطای تد و وادیش [تکرار] راهچ یاجه ار شدم [ار «ءایینا» ءملک] ایینا نیا رخا»: هک [تفگی م ی داعبتسا تلادح] هتبلا «!؟ [اجک هیق ترصد و] اجک دنداد هک ی ای حو ماقم و (!دیشکی م ات هز او دد ت شه ت ف ه دودح ت سا ماما رتخد و مینکی م ترایز ار ناشیا م هام و ت سا مرتحم هیق ترصد بخ

ناهفصا رد ی لاق و شرف کی م اهدید م ائفر هک معقد دنچ، ت سه شرف کی هیق ترصد م ردر د فرط زا]، هداد افش هیق ترصد و هتشداد ی ضم م هک هدوب ی رتخد فرط زا هیده ارهاظ هک دناهتفاد دورب ی سک رگا!؟ دیامدید «! هیق ترصد مدوخ ی زابمه هب میدقت»: [هتشنود] هلاس جنبراهچ رتخد [نیا زا هیده]: هتشنود شریز [هک] ت سا ی با هچیللق کی، رانک ت مسق نآ، رسلاب ت مسق رد [هک دنیبیم] «! ناهفصا زا ی نلاف، مدوخ ی زابمه هب میدقت، ن لاف فرط

شما نگاه کنید آن آقا هم همین را می‌گوید! آن آقای که ماشاء الله عمامه [اش] این قدر است و ریش هم که تا کجا رسیده! (مثل اینکه بعضی‌ها یادشان می‌رود ریششان را اصلاح کنند، همین‌طور پایین می‌آید دیگر!) این [آقا] میزان معرفتش نسبت به حضرت رقیه همین قدر است [که] هم‌بازی چهارپنج ساله بوده و در همین حد بوده و در همین حد هم [می‌گوید]: «احترام امام واجب است، احترام فرزندان امام لازم است و ما در همین حد احترام می‌گذاریم و می‌رویم و [زیارت می‌کنیم].» و همین آقا وقتی که با یک جمعی صحبت می‌کند می‌بینیم پشتش را به ضریح کرده و نشسته و صحبت می‌کند! همان کسی که این فکر و عقیده را دارد این‌طور هم هست!

عقیق همنآ ترایز بادآ هب دیلقت عجارم زا ی خرب ی هجوتی بد

[هک] م اهدید عیق ن اتسربق رد ار - ات ودی کی هذ - هلاس ب حاص دارفا زا ی ضعب مدوخ مشچ اب هذنب عجرم] نیا ی نعی! ت سا [تفرعم] روجکی [م] نیا. م ربی مذ مسا! دندوب هتفر همنآ ربق مد ات ن یلعد اب دراد!؟ دنکی م ترایز دراد ار زیچ هچ!؟ دنکی م ی هاگذ هچ عیق ن اتسربق دیاید دهاوخی م هک ی تقو [دیلقت ی رتمس ات ش فک اب هک دنکی م ترایز ار ماما هک ی سک! دنکی مذ ترایز ار ماما؛ دنکی م ترایز ار گنس و داجس ماما و ن سد ماما ربق؛ ت سا ربق اتراهچ! رگید ت سا رتم راهچ هس [ربق ات ه ل ص اف]! دوری مذ شا ماسلام هیلع ق داصد ماما و رقاب ماما

ششفک دراد یراکهنیا و هرقد و رمرم و هچیلقا و لاط هکاضر ماما [ترایز] یارب [صخش] نیا
 ی مرد ار تشفک [و] تساماما اجنیا رگا. دنکیم ترایز ار لاط و هنیا صخش نیا سپ. دروای مرد ار
 دنراد تلایضف توبا رظنزا مه ینعی؛ دنتسه مه اضر ماما نارپ مزات! تساماما اتراهچ هکاجنا، یروا
 یرتراهچ هس اتاجنا و یروای مرد ار ششفک اجنیا! تسایکی اجنیا تساتراهچ اجنا! دادعترظنزا مه و
 ار هلئسم و مینک ماگزار نطاب رگا ینعی! یکنیم ترایز ار ماما وت سپ! یوری ششفک و ییایم اب
 یکی [ره ارب]؛ تساکاخ [مه یکن] تساکاخ [ربق] نآ؛ دنکیم ترایز ار گنسد دراد، هچفکشد
 !تسیک [یارب ربق] مادک میدیمهفی مذلاصا ام، دنتشاذگی مذمه رگا. شیلاب دنهتشدانگ مه گنسد هناد کی
 رکف دیاب؛ تسیزی خوشفرد، فردد نیا «!دنا ییایم مدرم ههمه، اقا»؛ دنیا مرفی مداد یاقا ی تقو
 ن تفلکشد و قمععل لباق، دراد زغم ناشفرد ایلوا و افرع و ناگرزب نیا. تسایفرد هچ نیا [هک] درک
 تفر نآ [قمع] رد دیاب، تسین درک مرخسم و راعش؛ تساماما

من در همین عمره ای که در تابستان مشرف شده بودم، یکی از همین آقایان قم [را دیدم]. اسمش
 را نمی برم؛ برای چه ببرم؟ می گویند: «چرا اسم میبری؟!» خب اسم نمی بریم! خاطر همه جمع! خیلی
 شخص معروفی [است]. بسیار بسیار معروف است. داشتیم به [قبرستان بقیع] وارد می شدیم، من کفش
 را درآوردم. اتفاقاً [او هم آنجا] بود. گفت: «آقا کفش را هم درمی آورید!» گفتیم: «بله! شما هم
 در بیاورید!» گفت: «بنده؟!» گفتیم: «بله! شما هم در بیاورید، اینجا حرم ائمه است! حتماً باید زیر پایتان
 فرش و قالی کاشان بیندازند تا [کفشان را] در بیاورید؟! یا در طلا باشد؟!» جورابتان کثیف می شود
 برگردید در هتل بشوید! او هم [کفشش را] در آورد. یک سری تکان داد و گوش داد! بنده خدا باز هم
 توفیق پیدا کرد! و الا بعضی ها می ایستند و می گویند: «نه خیر آقا! به چه دلیلی؟! کثیف است، فلان است!
 نه خیر [با کفش وارد شدن] اشکال ندارد!» از این بازی ها [درمی آورند] که ما خودمان هم هزار تایش
 را بلدیم! ولی این بازی ها را دیگر جلوی ائمه نباید کرد؛ آنجا دیگر دم شیر است؛ با دم شیر نباید بازی
 کرد! ما باید این بازی ها را برای جاهای دیگر به کار ببریم! داریم همه [چیز] را بازی می بینیم! ولی
 آنجا دیگر چرا؟! آنجا نباید این مسائل را [مطرح] کرد. بله اینها همین اند؛ فهمشان در همین حد است.

اهیلعالله ملاسه یقر ترصد هرابرد ی نارهط هملع رظن

موحرم. میدم لزنم هبدعب و میتفگن چیه [هدش یقر ترصد ماگیاج رکنم، صخش نآ هک] اجنا ام
 هب (میدوب هتفر اجنا هب ی هلئسم کی یارب) «؟دوب ربخ هچ اجنا دینفر»؛ دنتفگ [ی نارهط هملع] اقا
 دراد لاکشا هچ بخ: «دندومرف نانشیا هعدک ی دعب»؛ هدش مه ی تبخصن یچن مضرد، هلب: «متفگ نانشیا
 ماگیاج] ام یارب مه عقومن آ؟!؟ دراد لاکشا هچ؟! دنتک زارد هیقر ترصدن ماد هبل سوتتسد اینا هک
 میدوب هدینش ار اهفرد نیمه [ناگرزب رانک رد] گنهرف نیمه رد ام؛ دوی ی هلئسم [هیقر ترصد
 «!دنتکی ماگزار و شاع زور [رد] هیقر ترصد قعافترا نامه هب اهنیا»؛ دنتفگ

تسا هیقر ترصد ماگیاج هرابرد هابتشا تواضق لیلد، ی یارگرهاظ

ی عافترا طقف ناشمشچ! دنتکی ماگزار عافترا نیمه رد ش ییل لاسد صراهچور از هب اهنیا ینعی
 و مکو رادقم ساسار ب اهنیا! تسین هک نیا زار تشید؛ رگید تسار دقن یا هلاس هچنبراهچ رتخد کی. دنیب
 دیهد هک [هیقر ترصد] نیا هک [دندادی مذ]؛ تیونعم ساسار ب هب، دنتکی مواضق دارفا هب تبسن رتم
 تسد دیاب اینا ههمه هک هیسر ییاج هب نلا! هیسر اجک هب نلا و هدرکی ط ی ریس هچ ملاء نآ رد، هدش
 ،هلب: [دنیوگی م طقف]؛ دنتکی ماگزار هدوب هک یرتم کی نامه هب [اهنیا اما]. دنتک زارد شتمس هب عافش
 مه ی مارتحا کی نپسد ماما هب ردقن یا [هک میرکشتم]؛ انونمم یلیخ «!تسا مرتحم! تساماما رتخد
 !تسا مرتحمان [ش رتخد] هک ی تفگن و ی تشاذگ

دنتک لسوت رغصای لع ترصد هب دیاب مزعلولوا ناربعیپ

امش! دوبرتکچوک هک و؟! دینیبی مد هچ رد ار رغصا یلع ترصد؛ منکی مل اوس امش زانم
 نامه مه نلا! ارگید دوب هه ماش شد. دینیبی مه هماش شد لفظ کی؟ دینیبی می دد هچ رد ار عیصر الله دعب

ی‌ء تر ضد به دیاب مز علولوا نار بمغیپ هک تسا ی‌یاج کی ن‌لأ ای؟! تسا یردقن یا ه‌هامش شد لفظ مز علولوا نار بمغیپ! دراد دوخ ی‌اج هک ربکا ی‌ء تر ضد! مز علولوا [نار بمغیپ]؟ دننک لسوت رخصا! دتقیب هار ن‌اشراک ات دننک لسوت رخصا ی‌ء تر ضد به دیاب

دنکی م‌ن‌ایب ار رگیدکی اب‌ءابینا هبتر توافقت ن‌آرق

ی‌حو [ه‌ئلسم] نانچ «! [تسلاب رایسب] ابینا [ماقم] و ی‌حو ماقم، اقا» : [دیوگی م‌اقا ن‌یا] تقون آ دوخ ی‌لو، دنامر تحم ام ی‌ارب، دندرادی‌لاب ماقم ابینا، هلب! [دسرنی سک چیه تسد هک] درُ ل‌لاب ار ابینا و دنکی م‌ن‌ایب [ار ابینا ماقم فلاتخا] ن‌آرق

دنکی م‌ن‌ایب فیرحت ن‌ودب ار ق‌یاقدهک تسا ی‌دیحوته باتک، ن‌آرق

ی‌م‌خیرات هک ی‌تقو ام بتسین ی‌شنیزگ باتک؛ بتسین ی‌زایی تراپ باتک؛ تسا دیحوته باتک ن‌آرق [لثم]! بتسین ماظن ح‌ل‌اصه: « [م‌یوگی م‌و] م‌یسیونی م‌ذ ار هافرحد ی‌ضعب؛ م‌ینکی م‌ش‌نیزگ، م‌یسیون ن‌ب‌ن‌اطلسا و مظعلا ن‌اطلس [خ‌خیرات] و دنتشونی م‌خیراتی ی‌لقه ی‌هاهت موکد و ق‌یاس ماظن زا هک ی‌دارفا! [دنتشونی م‌ار اهن‌اطلسا] ن‌ب‌ن‌اطلسا

یادتان می‌آید ما یکوقتی سابقاً خودمان بالای منبر می‌رفتم و این حرف‌ها را مسخره می‌کردیم؟! همین حرف‌های «سلطان بن سلطان بن سلطان... خاقان بن خاقان بن خاقان!» [اگر] این کتاب‌هایی که چاپ شده و برای زمان قاجاریه و زندیه و صفویه [است] را نگاه کنید، «سلطان بن سلطان بن سلطان، خاقان بن خاقان بن خاقان» و همین‌طور [از این] چرت‌وپرت [دارد].

تسا ی‌شنیزگ، ی‌نونکی خیرات بتک ن‌یودت، ن‌آرق فلاخرب

دنتشونی م‌ذ ار ن‌آ و دنتشونی م‌ار ن‌یا، دنئی‌ام ت‌یفیک ن‌یمه به‌ه‌هنیا و تسا ن‌یمه ل‌ناسم م‌رخ‌ل‌آب دهاوخن م‌هرگا! دریگب لوپ دیاب م‌رخ‌ل‌آب. دنکی م‌فدح ار ش‌فلاخ ی‌هاهراک، دنکی م‌ک‌زب ار ن‌آ و ن‌یا دوشی م‌دیدت، دریگب لوپ

تاریخ‌هایی که الان می‌نویسند همه گزینشی است. چندی پیش بود بنده یک کتاب سه‌جلدی تاریخ راجع به همین مسائل [انقلاب] دیدم. اصلاً اسمی از مرحوم آقا [علامه طهرانی] در آن کتاب نیست! درحالی‌که خود آن نویسنده از همه‌کس بیشتر می‌داند که ایشان مهره اصلی در این مسائل بودند. به‌خاطر اینکه ایشان، مرحوم پدر ما را می‌شناخت، در مجالس [ایشان را] می‌دید و [با هم] صحبت [داشتند]. چرا باید این‌طور باشد؟! چرا ما نباید امانت داشته باشیم؟! چرا باید گزینشی بشود؟!

درانگی م‌ذ توافقت ن‌ایفسوبا و ریمغین‌ن‌ایم، ق‌یاقدهک ن‌ایب‌رد ن‌آرق

دیحوته رد. تسا دیحوته باتک ن‌آرق. بتسین ض‌عب و بُدس‌اسار ب‌ن‌آرق؛ بتسین روطن‌یا ن‌آرق ی‌لو زیچ ه‌مه، دیحوته رد. دشاب ص‌خشم دیاب مادک ره ماگیاج. دوشی م‌ذ ه‌تشانگ ق‌رف ن‌ایفسوبا و ریمغین‌ن‌ید. م‌یوگب تسار وا به‌دیاب؛ م‌یوگب غورد وا به‌دیابن تسا ن‌ایفسوبا رگا [ی‌تد]. دشاب ش‌یاج رس دیاب. م‌یوگب غورد وا به‌دیابن [م‌ه‌زاب] تسا م‌ءا درف ن‌یرتدب [هک] تسا دیزیرگا! دشاب؟! تسا ن‌ایفسوبا، درک ت‌وعده ت‌دهاشد [ی‌ادا] بلط و ت‌زا رگا. ی‌هدب س‌پ‌دیاب؛ ی‌نک ک‌اسما دیابن داد و ت‌به‌هک ار ی‌تناما ه‌ن: «دیزیرگا امش»؟ م‌ذرن ار فرحد ن‌یا س‌لجم ن‌لا فرحد ن‌م، اقا» : بت‌فگ رگا. ی‌هدب ب‌ذک به‌ت‌دهاشد دیابن؟! تسا دیزیرگا! ای‌امداد ماچنا م‌ارد راک [ل‌آ] و [ی‌یوگی] [ع‌قاو فلاخ روطن‌یا] ی‌ناوتی م‌ذ «! ی‌دزرن، ریخ تسه م‌هرخا و ل‌وا ن‌وعلم، دروای مرد م‌ه‌ار ش‌ردپ ادخ و ش‌دوخ ی‌اج رس ش‌نیسد م‌اما ن‌تشک! دشاب به‌ت‌دهاشد دیاب ی‌هدب ت‌دهاشد ی‌هاوخی م‌رگا، دنکی م‌بلط هک ی‌ت‌دهاشد [ل‌ابق رد] اما؛ ش‌دوخ ی‌اج به‌تسا ن‌یسد م‌اما بت‌کم، بت‌کم ن‌یا. ی‌یوگب غورد دیابن؛ ی‌هدب ق‌دص

دوشی م‌ن‌ایب ل‌طاب ی‌اهی ش‌یدنات ح‌ل‌صه ن‌ودب ق‌یاقدهک، ن‌یسد م‌اما بت‌کم رد

اگر امام حسین کارش مثل ما بود و مثل ما می‌گفت: «اینجا صلاح است دروغ بگویی، اینجا صلاح است که این کار را [انجام بدهی].» آن موقع دیگر ما برایش گریه نمی‌کردیم! من یکی برایش گریه نمی‌کردم! من یکی برایش عزا نمی‌گرفتم! ابد! من برای امام حسینی عزا می‌گیرم و گریه می‌کنم

که تمام کارش و اعمالش با هدفش تطبیق کند. آن امام حسین، امام حسین [واقعی] است. تا دم مرگ آن حریت و آزادگی و صداقت خودش را نگه می‌دارد. نفسِ آبیهای را که دارد، تا شب عاشورا نگه می‌دارد؛ می‌گوید: «هرکس می‌خواهد برود، برود؛ اینجا نماند. من بیعتم را برمی‌دارم!» گرچه در همین جلسه [شرح حدیث] عنوان [بصری] قبلی گفتیم: «کسانی که شب عاشورا امام حسین را ترک کردند، فعل حرام انجام دادند و مستحقِ خلود [در جهنم] هستند؛ چون دفاع از امامِ حیی شرعاً واجب است.» حالا [امام حسین را ترک] کردند؛ ولی به نظر من [طبق] آنچه ما از امام حسین می‌دانیم، گمان می‌کنم امام حسین اینها را هم ببخشد! می‌گوید: «همین قدر که ما را نکشتید [شما را می‌بخشیم].» دیگر حالا [درباره] آنهایی هم که [با قتل حضرت جنایت] کردند، [حضرت] خودشان می‌دانند [چطور حکم کنند]؛ ما نمی‌دانیم. ولی آنچه ما از آن فتوت و مردانگی امام حسین می‌دانیم [این طور نیست که] خودش به یکی بگوید بروید و بعد عذاب کند! من چنین تصویری ندارم. نمی‌دانم درست است یا نه.

همه رد؛ تسوگلا، اهاج همه و در او همه رد ام یارب که تسای نیسد ماما، نیسد ماما نیا بیع، مینک دری لیسریز ار یکی نیا رگا! ناها: [مپیوگی و] دزغلی م اپ اهنآ رد که ییاهت یعقوم «مینکی من لافار نآ لادبذ و! مینکی ما هر ار نیا لاد! دراد»

تیعقاو نامتک و بذاک می شیدنات حلصم تبعا زای تیاکد

نیا زای یکی یارب [که] نمؤم کی یوربا، ای همانزور رد، بلاقتا زای دعب قیاس نامز نامهر رد یصخش. مدوبش نایر جرد هدنب [و دوب] هدش مدز تمهت ادخ هدنب نآ هب [و دوب] هدش هدرب دوبا هنانسرهش «! دیدرب ار صخش نیا یوربا! اقا»: [دوب] هتفگل وئسم یاقا [هب دوب] هتفر! مینکی من [مابنتشا] ام. تساتسرد، ریخنه -

دندرک قیقحت، دنداتسرف [اجنآ هب ار ی دارفا دعب]. م هتفگ امش هب [الابق]؛ تسالصفه ش نایر ج «! دیریگی سپ [ار بلطم نیا] همانزور رد لادبذ»: دنتفگ. تساغورد که دش مولعم دنوشی من بیبدب همانزور هب تبسن مدرم. دورب دیابن همانزور یوربا! دوری م همانزور یوربا -

؟! [دراد لاکشا] دورب همانزور یوربا، درادن بیع دورب نوم یوربا! بجع یفلاخ فردت قاصد اب ای همانزور دننیب [مدرم] ی تقو! تسارتهب که [بلطم حلاصا] نیا اقاقتا مدرم روطچ منکی م بجعت نم! دنکی م ادیب و ربا رتشیب و تسارتهب که هتفرگ سپ تقاصد اب دعب، هدز [تیناسفن] یارب رگا. تسوربا یارب [فردن تفرگن سپ نیا] رگا! دندهدی من صیخشت ار اهرایع نیا نیمه دوخ [مکنیا ات] درذگی م راگزور هرخلآاب، تساروطن آ که یسک! بذ یلیخ، تساتدوخ نیا دیاب» [که] دنیوگی م و هب نلا ار عقومن آ فردن نامه که دوشی م عقاو ی تیعیقوم نامهر رد [صخش] ار قطنم نآ که یسک نآ! دیمهف [مه] ش دوخ! رگیب روخ! روخ لاد «! دوری م و ربا لاا و دشاب روط ی م یسرباسد و زا و دیریگی م ار و و دوشی م راتفرگ قطنم نیمه هب آیند نیمه رد زور کی، دراد مینکنی طختن یز او م زای دیاب ام روطچ که تسای قیق و مهم یلیخ بلطم و هلنسم نیا! دننک

دنکی م نایب لوادتم ایاهی شیدنات حلصم نودب ار نار بمایپی عقاو ماگیاج نآرق

دجاو ناشدوخ هچنآ رب هفاضا و دناز ار نار بمغیب. تسای بیج دیحوت باتک یلیخن آرق نیا عقاو، نامیلست ترصد، دوواد ترصد، میهاربا ترصد دوخ تیعیقوم؛ دنکی من سیدقت، دنتسه عضوم نآ هب ار یسوم ترصد. دیوگی م ار یسوم ترصد و رض ترصد، سنوپی ترصد، حوذ ترصد و ته هب که منسرفی می صخشش بیدار و ت»: دیوگی م و ا هب یلو، مدرکش دوخلوسر [و] مدناسر یر بمغیب ارش دوخت حلصم لاد که دروخی منرب ادخ هب مه چیه «! یرادن و ت مراد نم که یملع نآ»: دیوگی م ترصد، دنزی م ار فردنیا دراد که لاد [که] دروایب باسح هب ار تلسر ماگتسوم، دریگی رظن رد لیوحت رعشو و راعش باتک کی که تسای نیا رب ام رارق رگم! دوربل او سریز! دوری م ل او سریز یسوم. تساهف باتک؛ تسیز رعش باتک نآرق. میهدب مدرم لیوحت مهف باتک میهاوخی م ام! میهدب مدرم

دنگی م موکح ار دوواد ترصد هابتشا تواضقه، ن آرق

دنگی م همکاحم ار وا! تسار بعمیغید دوواد ترصد هکی تقو رد، دنگی م همکاحم ار دوواد ترصد تیناقح] به مکدل یلد هچ به امش» [هک] دنگی م موکح همکاحم نیا رد ار دوواد ترصد دعب و هک دناسرید ار نیا دهاوخی م [همکاحم نیا اب] «!؟ ییاسد و لیلد هچ به!؟ ییاد رثکا درف [س]اسا رب، دشاب هدرک زووع زونه، لاثم و خزرید ملاء رد یی لو، دشاب [مه] ربعمیغی یی تد ناسنا تسا نکمه تساوخی م ادخ و. دنک فرطرب ار صناقن نآ دیاب هک دشاب هتشداد دوجو یی صناعت و یی یاهداریا زونه رد هتشداد عاب هک دراد دوجو یی اصیقت هچ ن لاا هک دنک هجوت م ار وا، منحصر نیمه اطساو به فَاخْتَلَا اَوْلَاقَهُمْ عَزَفَفَ دُوَادٍ يَلْعَلُ اَوْ لَحْدَ ذَا. (دنگ هابتشا دنگی م کلم و د ن آ به تبسن هکی تواضقه اَذَهْنَ! * طَارَصِلَا ءَاوَسَدِي لِاِ اِنْدَهَا وَ طَطِشْتَن لَا وَ قَحْلَابِ اِنْتَبِي مُكْحَافَ ضِعْبِي لَعْلَا اَنْضَعْبِي عِبْرِنَا مَصْدَ كَمَلَطَ دَقْلَاق * بِاَطْحَلَا يِفِي نَزَعُو اَمِينِلَفَاكَا لَاقَفَ مَدَجُو اَمَجَعَدِي لَوُ اَمَجَعَدَنُو عِسْتُو عِسْتُو اَمَلِي خَا لِكِنَا سَارَهَن اَنَا مَدَهَاشَم زَا دُوَادٍ وَ دَنْدَش دَرَاو دُوَادٍ رِبَه كِي نَامَز رِد]»¹؛ هچا عی یی لِكْتَجَعَدَل اَوْ سَبِي رِگید ربام زای کیو. میدما و تدزنی هاو خداد یی ارب رفد ام، شایم ن ار گد هک دنتفگ نانا و دش وشم ج راخ فاصنا و لدع ریسم زای و نک تواضقه قد به ام نایم رد سپ بتسا هتشداد اور متسد دوزی اراد و تسا ن مرداری یی رگنی م هک صخشن نیا. بامد اشرا و تیاده تسار هار به ار ام و شیم کین نامهل لاد نیع رد، مشابمی م شیم کین کلام طقف ن مکی لاجرد، دشابمی م شیم ددع اذ و دروم ار م نوزومان و تشرد ن انخس اب و دروآرد به م گنج زای دهاوخی م و دنگی م بهلاطم ار هتشداد ج راخ فاصنا هُداج زای و تدرداری نیا: تفگ دوواد ترصد. دهی م رارقه باتع و باطخ متسد و ملظ و تد به دوخ ن ادنفسوگ رب شیم کین ندومن همیض ربی نیم دوخ تساو خرد اب و تسا «! هدرک ملظ»؛ (كَمَلَطَ دَقْل) «! دریگب مه ار یی کین نیا دهاوخی م هک هدرک دوخیب [بتسا هتشداد اور! درواین مردن احتمالاً رد مه وا و همدوب ن احتمالاً! بجع [هک] دیمهف معدکی؛ هُتَنَفَّ اَمَّا دُوَادَ نَطُو» طاقن هچ و صقد ل ناسم هچ هک دیمهف اجنا²؛ (ب اَنَا وَ اَعْكَارَ رَحُو). رگید درک فلاخ به تواضقه جیرصد ار وا فعضن آرق و [دنگی م فلاخ به مکد فعض طاقن ن اطساو به هک دراد دوجو یی فعض! هچا عی یی لِكْتَجَعَدَل اَوْ سَبِي كَمَلَطَ دَقْلَاق] : دنگی م نایب

دیریگب سرد دوخ مهف دشر یارب، عایبنا یی آرق یی اهن اتساد زای دیاب

دیشاب روطن نیمه دیاب مه امش» : دیوگی م بتسا مهف باتک؛ تسینز راعش و رعش باتک ن آرق! دینیب «بتسا درجت و برقت و اوقت و تفرعم ن م یارب ن ازیم، دنگی م ذقرف ربعمیغیرغ و ربعمیغی، ن م یارب فسویت ترصد هیضق و یی سوم ترصد هیضق و سنوید ترصد هیضق و دوواد ترصد [تواضقه] لاا و همه اهنیا [هکی لاد رد]! دناهتفر و دناهدوب ش ییل لاسر از هس [ای] راز هود؟! دراد ن م به یی طیر هچ رد مه امش! دیتسه نیمه مه امش» : دنیوگی م [ام به ن آرق رد ن ایرج نیا لقت اب]! تسام به طوبرم «! دینکن هچ! تسا قد دینکن روست، دینکی م هکی تواضقه

اگر ما همین یک قضیه حضرت داوود را برای خودمان سرلوحه و سرمشق قرار بدهیم چقدر [مسائل] عوض می شود! همین چند روز پیش، بنده خدایی آمد پیش من، راجع به یک شخص حرفی زد و طوری حرف می زد [که خیلی مطمئن بود]. تا این حرف [را زد] اصلاً خدا شاهد است من نمی دانم چطور یک دفعه این قضیه حضرت داوود آمد در ذهنم که زود قضاوت نکنم! گفتم: «باید در این مسئله قدری تأمل کرد.» اصلاً عجیب بود! با اینکه به او اطمینان داشتم. او هم تقصیر ندارد؛ بالأخره بشر است دیگر. من تحقیق کردم دیدم اصلاً از اساس دروغ است! یک درصد هم این مسئله [درست] نبوده. حالا اگر من همان موقع تحت تأثیر قرار می گرفتم و حرفی می زدم [و] آن حرف من منتقل می شد، چه مسائلی پیش می آمد؟! خلاف بود دیگر! [می گفتند:] «ای آقا! شما هنوز [اثبات] نشده رفته اید این حرف را زده اید!»

زای دیاب؛ دیریگب سرد نامدوخ مهف و ریغت و دشر یارب دوواد ترصد ن اتساد زای دیاب ام سپ

¹ 24. ات 22 تا یا (88) ص فرس

² 24. میا (88) ص فرس

لَا مُمْهُوْهُوْجُوْ نُمَيْلَسْ مُكْتَمَطْحِيْ لَا مُكْنِكْسَمْ اَوْخَذَاْ لَمَنْلَاْ اَهْيَاْئِيْ: ميریگب سرد نامیلست ترصد میضقه نیا. دنرانگیم اپ ریز ار امش دنیایم دمع ریغ نع و هوت نودب یعنی (نورُعِيْ اَلْ مَهْ) ¹. (نورُعَسِيْد ش دوخ ماگیاج و تیعقوم ن آس کره یارب، ایند ماظن نیا رد دیاب هک دهدی م ار سرد نیا م هب [میضقه] دشاب؟ تسا هچروم؛ داد راره ار

تسا ن آرقه هزوما زا هتفرگرب، هچروم هب ندرکن ملظ رد نینمؤلاریم شور

مام رگا: «دومرف ترصد هک ی تقو رد تفرگ سرد نامیلست ترصد میا نیمه زا نینمؤلاریم هچروم ناهد زا ار ییوج هناد کی هک دزهدب رارقن م تسار تسد رد ار دیشروخ و ن م پچت سد رد ار ملظ هچروم زا وج هناد کی ن تفرگ میضقه نیمه نوچ. تسا میا نیمه یارب نیا «منکی من، میریگب ی!؟ میریگب دیاب ارچ. دنکی من ی قرف! تسا ملظ، ملظ ی لو، تسا زیر هچروم. تسا

دراد ی ناسکی عوسد رثا ناسنا رد، گرزب هچ دشاب کچوک هچ، ملظ

راره و دیرادرب درابلیم رازه دنچ کناب ل خاد زا هچ، دیریگب وج هناد کی هچروم زا هچ امش تسا [لثم و دروم] کی نیا لاد! دنکی من ی توافه چیه [ن دوب ملظ تهج زا]! تسا ی کی ش امهه. دینک ی دزد] ن آاب هچروم کی ناهد زا وج هناد کی [ن تفرگ] ی نعید. دنیوگی م [ار لثم نیا] ترصد دوخ [و] تناخد و گرزب ی دزد ن آ هک ار ی ریثات نامه دینیبی م امش و دنکی م یربارپ [و] تسا ناسکی [گرزب ایند نیا رد لاد ی لو. تسد ار هار و درک داجیا نیا ار ریثات نامه، دنکی م داجیا ناسنا س فزرد، گرزب هجوت مه ی سک، دنشکی من ار ی سک، ن تفرگ هچروم ناهد زا وج هناد کی پ رطاخ هب [و] دنکی من ی راک ی سک وت، تسا لدع ماقم هک ی ماقم رد اجنا!؟ تسیچ میضقه ایند ن آ [اما] «اورب ن زب اقا»: دنیوگی م. دنکی من دنرانگی م مه لغب [و] دهندی م راره هداد ماجنا ار ملظ نیرتلااب هک ی سک ن آ رانک رد [و] دنروآی م ار دوشی م ی عدم و دنکی م تیاگند ادخ شیپ و دیای م تمایق زور رد هچروم ن آ تقون آ [هک] میراد تیاور «! متفرگ [ن م زا] هناد کی ملظ هب و!»

[هکلب]. ملداع ن دیوگب دهاوخی من، دیوگب غورد دهاوخی من؛ دنک قارغا دهاوخی من نینمؤلاریم هچروم ناهد زا ار وج کی هچ، ی دزدب راز هر از ه هچ دیحوت ماظن رد. تسا نیا دیحوت ماظن دیوگی م! رگید میریگب دای دیاب م ار نیا. تسا رادقم کی هب و د ره، تسا مزادنا کی و د ره، میریگب

دنداد ی ناسکی مارتحا کچوک و گرزب دارفا، ی هلاءایلوا ماگذرد

وقتی این را یاد گرفتیم، آن وقت تفکرمان نسبت به [جایگاه افراد] بزرگ و کوچک به یک سطح درمی آید؛ می شود تفکر عرفا و اولیاء. به کوچک همان طور نگاه می کند [که به بزرگ نگاه می کند]. ابن سینا دارد: «هک دنکی م ماگذر وطن امه کچوک هب.» ریبیکلا ل جیب امک [معضاوت ن م] ریبیصل ل جیب دشاب ی سک رگا. دوری م رانک هنزو و لوکساب و مزادنا و رتم ش یارب. دنکی م ماگذر زب ص خشد کی هب امش هعدکی، دوشد دراو رد نیا زا [و] دشاب هتشد ن زو ولیک داتشدهداتفه و دص الله عاشام [هک] دنداد و ا هب ی گنسروگ و تفرگ میژر اقا ن به رگا لاد! اه میوگی م تسار! دیوشی م دنلب ی هاوخی هاوخی نیا [! ی نکند مه م لاسد و ا هب هک] فرط ن آ ی نکی م مه ار ترسد دوشی م دراو ی تقو؛ ولیک تصشد دشد و رادقم و لوط هب امه؛ تسا ی نمی شک و ی لوکساب همه ام ی اهم ارتحا نیا! ی لوکساب مارتحا دوشی م و لوط و ی نمی شک، رابعم رگید، نینمؤلاریم تیرایعم و ی هلا لدع و دیحوت ماگشیپ رد. تسا رتم هلسم تفتیقد و عقاو ن آ دوخ یور دوری م [هکلب]؛ تسین ضرع

میدرکی م هدشام ار [ی نار هط هملاع] اقا موحرم لئاسم زا ی ضعب هک ی تقو ق یاسد نامز رد ام ن دروارب [رگم]! دراد مامتها هچ نیا راک هب ردقنیا ناشیا ارچ لآثم هک دوب بجعت [بجوم] نامیارب: دنیوگب [دنتسناوتی م، دشاب هچ ندرک تکاس] بابن م رگا لاد!؟ تسا مهم ردهچ ش یاضاقت و تساوخرد ی هاوخی م پوتر رگا؛ میریگی م تیارب دعب ی هاوخی م ی ننتسب رگا لاد. میریگی م تیارب دعب لاد، آباد و رب»

¹ 181 میا (27) ل من فرود

طهرانی] نیست! خب [در این صورت] آدم دیگر به هیچ [یک از] نوشته‌های افراد نمی‌تواند اعتماد بکند. اما قرآن کتابی است که انسان می‌تواند به آن اعتماد و توجه و فکر کند.

۱! ام عورشلا مویم ه نیا

؟دوب رترب سنوی ترضد زا سنوی موق رگتیا ده ایآ :ن اوس کی ه پخ ساپ

و عرضتو و عاجتلا هب ار اهنأ و تشادی م هگزار موق و دوب سنوی موق رد هکی صخش ن آ :ذیملت
؟دوب سنوی ترضد زا رترب ،درک توعد یراز

دوب رترب تسین مولعم ،هن :داتسا

درکی م قرف ن اشهاگدید اجنیا رخآ :ذیملت

رتلابا هک دوبن مولعم [ی لو] ؛هدش مبهفت و ارد تهج نیا دیا شد تهج کی زا .تسا تسرد :داتسا
رارق ادخ ؟مداد رارق شد رد ار یانعم نینچی سک هچ ؟هتخادنا وارس هب ار رکف نیا ی سک هچ .دشاب
هک دیوگی م ادخ اذل !رگید مداد

راوید ربدنپتسا هتشنوز رو *** شوگ ردنا دریگ هک تسا ن آ درم

ن مؤملاً اُلأاض اُمکحلاً ای «ل ا ق ن م ی ل ا ر ظ ن ت ل و ل ا ق ا م ی ل ا ر ظ ن ا» .رایعم دوشی م نیا» .

مینکد ماگن ریقحت ه دیدهب ،مینکی م ماگن هک دارفا هب ام هک تسا سرد ام یارب هیضق نیا دوخ نیمه
!ی شاپ هدیسنر ن آ هب لاسد ماجنپ ،تاضف و تلاء نیا اب و تهک دیوگی ی اهتکن کی [صخش] نیمه دیا شد
ی دیحوت ماگدید نامه دوشی م نیا

دنتخیری م کشا ن آ تئارق ماگنه ،ن آرق ی ناعم مهف اب همنأ و ربمایپ

هئسم نیا م یاری لیخ !تسا رکذت و هببنت و شکچ شایهیا رد !تسا بیجع ن آرق ا لصا
ماما رخآ .دوشی م دوخی بدوخ زا دعب و دناوخی م ن آرق قداصد ماما [ای] ادخل و سر لاثم هک تسا بیجع
ربمغیپ ،دناوخی م ن آرق دو عسمن نیا ؟! [ارچ رگید] هدش لزان و ربن آرق هک یربمغیپ ؟! ارچ رگید قداص
میرگ نیا («ن یزح د ت و ص ب ن آ ر ق ل ا او ز ر ف ا» :دناه دومرف] .دوب ن یزدش ی ا د ص د دو عسمن نیا) !درکی م میرگ
لااح !رگید میناوخی م میراد ار ن آرق نیمه مه ام !؟ مینکی م میرگ ام ارچ بدخ !؟ دوب اجک زا ربمغیپ
کی²، «ق ح ل ا ن م ل ر د ا م و ل ل ه ا ر گ ی ل م ه ب و ل ق ع ش ح ت ن ا ا و ن م ا ن ی د ل ل ن ا ی م ل ا ل ا [مبونشی م ی تقو لاثم] ش قوف
ی ملاوع هچ رد ربمغیپ !تخیری م کشا روطنیمه ربمغیپ اما ؛دوشب ادیب [ام یارب] ی تلاد و یرتأت مدرخ
کشا و دشی م ادیب شیارب بلاقنا نیا هک دیمهفی م هچ هیا نیا زا ؟مینک ریس میناوتی م نام هک درکی م ریس
!؟ ه دوب هچ هیضق ؟دمای م ش نامشچ زا

دندانسی م هدیافی ب ار ن آرق رد ربتد ،دسافی لیلاد اب مدعل ها زا یخرپ

هئیش و تسا «هب بطوخن م» هب طوبرم و تسا «ل ا ل ا د ل ا ی ن ظ» همهن آرق :دیوگی م اقا تقون آ
تبتا م لاا تیجد مدع تالاصا» اب نیاربانبد ،تسا دوجوم «هب بطوخن م ن ع ر خ ا ت ن م هب تبسن ت یجد»
[ن آرق] ی نعید !لادتسا نیا اب دنک درد م امع تسد «میناوخب کربتن او نعه ب طقف ار ن آرق نیا ، «ل یلدلاب
!الله !الله !الله» دنیوگب همه و دناوخب نامیارب و دیایی طسابلادبع کی !رگید [دشاب] محتاف س لاجم یارب
!!الله !الله

تسا ن آرق هب تنها ،تئارق هتایم رد ن آرق ی راق قیوشت و نیسحت

این قدر من از این «الله !الله!» [گفتن] ها [در میان تلاوت قاری] بدم می‌آید، این قدر بدم می‌آید،
این قدر نفرت دارم...! وسط [مجلس] قاری دارد [قرآن] می‌خواند، یک دفعه همه جمعیت نعره می‌کشند:
«الله!» زهرمار! «الله» چیست؟! بگذار قرآنش را بخواند! یکی از این طرف، یکی از آن طرف، یکی
از آن طرف [دیگر می‌گوید]: «الله اکبر!» فضا را از بین می‌برند، خراب می‌کنند، روحانیت و معنویت

۱ (دشایی می‌سرد لوا زور اجنیا رد روظنم)
۲ 16 آیاً (29) دیدد فروس

مطلب [از بین می‌رود]. نمی‌دانم این بازی‌ها از کی درآمده و ما هم همین‌طور داریم اینها را استمرار می‌دهیم؟! بگذار ده دقیقه قشنگ قرآن بخواند، مجلس حال‌وهوایی پیدا کند. «الله، الله» و «الله، الله اکبر» [گفتن] دیگر چیست؟! ساکت! اصلاً این اهانت به قرآن است که انسان این‌طور فضا را بشکند و آن تأثیر و معنویت، یک‌دفعه با صدای دیگران از بین برود. خود ما احساس نمی‌کنیم؟! کسی حرف بزند یکی دیگر با او حرف بزند، نمی‌گوید: «آقا ساکت شو حواسم پرت نشود»؟! اینها را باید جمع کنند و اصلاح کنند.

ارچ. ق. داصد ماما [روطن یمه] و دمای مش‌کشا و دناوخی‌م [ن‌آرق] روطن یمه ربمغیپ‌ن‌یا تقون‌آ
ح‌بصید آکلا، دیناوخ‌ن‌آرق‌دیا‌ب: دومرفی‌م‌اضر ماما ارچ؟ دنتفگ‌ن [ار‌ن‌ایاق‌ان‌یا‌ت‌لالادنتسا] ق‌داصد ماما
 !؟ درکی‌م‌زامذریغ‌رد و زامذردن‌آرق‌ت‌ن‌آرق‌م‌ت‌وعدا ار‌ام‌اضر ماما ارچ؟! «**أَرُوْجْهَمِ اللهُ بُاتِك**
 !میوری‌م‌میراد اجکت‌سیند مولعم» [درادنت‌ی‌جد ه‌ک‌ن‌آرق] [دیوگی‌م‌ه‌ک‌امشد]
 .ت‌سارار‌ق‌رب‌م‌فسلف [س‌رد] دهاوخ‌د‌اخ‌ر‌گال‌ب‌قت‌عاس‌ن‌ام‌ه‌زا ادر‌فر‌گید الله‌عاش‌نا‌ب‌خ

دَمَحْمَلِ آ وَ دِمَحْمَلِ عِلِّ صَدِّمَ هَلَلَا